

Statskassens udgifter til den særlige tilskudsordning i forslaget § 74d kan ikke på forhånd beregnes. Sagerne vil blive rejst enkeltvis overfor bevillingsmyndighederne. Man må nok regne med, at denne gruppe spildevandsforanstaltninger har befolkningens særlige interesse. Desuden må man sikkert regne med, at det er de særlig store og særlig dyre anlæg, som netop falder ind under denne gruppe spildevandsforanstaltninger.

Som bilag 2 er de enkelte forslag optrykt i forbindelse med de tilsvarende bestemmelser i den gældende vandløbslov, og som bilag 3 er ændringsforslagenes nummerering sammenholdt med forslagenes nummerering i spildevandskommissionens betænkning og det tidligere lovforslag.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til nr. 1 (§ 1).

Forslaget tilsigter allerede i lovens indledning at fremhæve, at spildevandsanlæg omfattes af lovens område. For så vidt der ved henvisningen i § 1 til §§ 5 og 71 er en begrænsning af vandløbsretternes kompetence til at behandle sager om spildevandsafløb til havet således, at disse anlæg kan iværksættes frit blot med den i § 71, stk. 2, angivne begrænsning, bør henvisningen udgå i forbindelse med den ny affattelse af lovens § 5 a og kap. XI.

Til nr. 2 (§ 2).

I den gældende formulering reguleres alene forholdet mellem afvandingsinteresser på den ene side og alle andre til vandløb knyttede interesser på den anden. Forslaget tager stilling til forholdet mellem på den ene side de i afvanding interesserede lodsejere ved den øvre del af et vandløb og på den anden side lodsejere ved den nedre del. Mange naturlige vandløb har i tidens løb mistet deres karakter af naturlige vandløb, men herved bør stillingen for de i afvandingen interesserede ejendomme ikke forrykkes. Såfremt en regulering eller rørlægning af et tidligere naturligt vandløb ud fra en økonomisk afvejelse gennemføres eller er blevet gennemført med dimensioner, der efter forholdene på anlægstidspunktet er for små under hensyn til det naturlige opland, må dette ikke skade de ovenfor beliggende ejendommers afvanding.

Til nr. 3 (§ 3).

Forslaget til § 3, stk. 1, tilsigter at tydeliggøre bestemmelsen, der hidtil alene har vedrørt interessekonflikten mellem de lodsejere, der af hensyn til jordens dyrkning er interesserede i afvanding, og andre, som er interesserede i en høj grundvandstand af hensyn til vandforsyningsanlæg, jfr. også § 11,

stk. 1, i lov nr. 54 af 31. marts 1926 om vandforsyningsanlæg. Ved den foreslåede ændring afklares, at udpumpningsanlæg ikke omfattes af bestemmelsen, hvormed der har hersket tvivl i praksis.

Til nr. 4 (§ 3).

Ved den ændrede formulering af § 3, stk. 2, undgås overvejelse af, om vandet i drænrør er overfladevand eller grundvand. Den tilføjede omtale af rørlagte strækninger af tidligere åbne vandløb tilsigter at tydeliggøre bestemmelsen, jfr. bemærkningerne til ændringsforslaget til § 2, stk. 1.

Til nr. 5 (§ 3).

Forslaget til § 3, stk. 3, tilsigter at tydeliggøre, at den almindelige bestemmelse i § 3, stk. 3, ikke omfatter vanding af landbrugsarealer, dambrug og anden videregående benyttelse af vand, hvormed specielle bestemmelser findes i §§ 48, 49 og 50.

Til nr. 6 (§ 3).

Forslaget til § 3, stk. 5, tilsigter at tydeliggøre bestemmelsen og antages at stemme overens med den praksis, der er fulgt efter vandløbsloven af 1949.

Til nr. 7 og 8 (§ 5 og §§ 5 a-5 c).

Kommissionen, der udarbejdede forslaget til den gældende vandløbslov, havde i § 5, stk. 2, foreslået en bestemmelse, hvorefter vandløbsrettens godkendelse udkrævedes til udledning til vandløb eller havet af de i dette stk. omhandlede former for spildevand, som antages i almindelighed at være skadelige. Under rigsdagsforhandlingerne ændredes bestemmelsen, idet der tilføjedes „på en sådan måde, at der sker en væsentlig forurening“. Denne ændring har i høj grad svækket bestemmelsen og vanskeliggjort lovens administration for de tilsynsførende myndigheder. Det må erkendes, at kommissionsforslaget, der ville medføre et meget stort antal sager for vandløbsretterne, var for vidtgående. På den anden side medførte ændringen, at ikke blot relativt ufarlige spildevandsafledninger fra f. eks. enkelte landbrugsejendomme, men også store spildevandsmængder fra bymæssige bebyggelser, mejerier og fabrikker kunne iværksættes uden godkendelse af vandløbsretten. Den spildevandsproducent, der på egen hånd afleder spildevand af den i den gældende lovs § 5, stk. 2, omhandlede art, løber imidlertid en risiko for at ifalde ansvar efter lovens § 72, stk. 3 og 4. Da den enkelte normalt vil savne sagkundskab til at bedømme, om der ved hans afledning sker en „væsentlig forurening“, vil en tydeliggørelse af bestemmelsen også sikre den enkelte mod, at hans fejlagtige skøn senere pådrager ham et betydeligt erstatningsansvar, som det er